

Тукъ прѣдъ Ида се испрѣчила една голѣма прѣчка: лампата била окачена високо, та Ида, като малка, не можла да ѝ стигне. Тогава? — Тогава тя турила стола и стѣпила на него, нѣ пакъ не можла да ѝ стигне. Най-послѣ Ида взела нѣколко подвързани книги, натрупапа ги една върху друга, качила се, и ето че стигнала лампата, та че и запалила ѝ, слѣдъ което свѣтлината проникнала далечъ между бурята и гъмнината. О, колко щастлива била Ида сега! Нѣ само тя ли е била щастлива? — Не, баща ѝ билъ още по щастливъ. Той, като видѣлъ свѣтлината на маяка, много се зарадвалъ, защото гова показвало, че обичната му дъщеря е жива и здрава и че тя е умна и безстрашлива; при това тази неочаквана радостъ го накарала да отложи пжтуванието си докато утихне бурята.

На разсъмнуване, когато утихнала бурята, Робертъ се качилъ на лодката и благополучно отплувалъ на острова. Тукъ той съ просълзени отъ радостъ очи и съ гордостъ на лице прѣгърналъ и цѣлунжлъ миличката си дъщеря. Той ималъ право да се гордѣе съ неѣ за туй, защото тази нощъ много кораби се избавили отъ разбиванье, като видѣли огньтъ въ маяка, за което нѣщо матроситѣ благославяли малката му, нѣ храбра дъщеря.

П Р Ъ З Ъ М А Й .

Буди се буди,
Дѣтенце отъ сънь,
Ставай погледни
Що е на възъ!

Настанжлъ е Май,
Чудень, разцвѣтълъ
И свѣта на рай
Се обърнжлъ цѣлъ . . .